

Vjédro k padnutí bylo to minulý pindělí. Takže se za Brtníkem při venčení vlekly dvě uvařeniny. Hlavně ta jedna, ta flekatá, ta se vlekla nejvíc.

Páč ta dává to vjédro ještě hůř než Rumíček. Nebo takhle - na chalupě se sice na rozdíl od něj je schopná vylesknout se na sluníčko a chytat bronz do fleků, ale jak se má dát do pohybu, tak pochopitelně hlavně ve městě, je to prej utrpení. Takže je taková - pro nás příjemně □ - trošilinku zpomalená.

Heh zpomalená Tali, umíte si to představit? □ □ Moc to nejde, ale jak je vidět, občas se zadaří. V pindělky jsou jen ty kratší, městský procházky, takže když jsem přišla domů, už se oba povalovali na zemi, s jazykama na vestě. Jenže že jo..... mít jen tak jazyky na věstě, koho to baví nějak extrémně dlouho. Takže se za chvíli začali hemžit a Rumouš se nařít s krysou v hubě a že budeme bojovat. Sem měkkota, takže sice vorosená vjédrem, ale kejvla jsem mu na to a šlo se bojovat. Ten šťastnej gezicht mi za to stojí. Naše bojové snažení nezůstalo nepovšimnuto, takže za chvíli se přikohátala i Tali a protože z krysy už je enem půlka, rychle a ráda jsem se vzdala svých těžce dobitých pozic a přenechala je tý flekatý ocelový pasti na medvěda. A tiše doufala, že by si třeba mohli vystačit.

Ne, nemohli. Za chvíli se dovalili voba do kuchyně s výrazem „Gde si, my tam na tebe čekáme?“ . Ejch poslední na co má člověk s pocitem uvařený nudle náladu, je bojovat vo krysu a tím pádem bejt krom vopocení taky i uslintanej. Tak jsem to fikaně přetočila do toho, že se nebudeme jen tak flákat, ale budeme taky něco dělat. A to nejlépe nejdřív hezky doma. Sem si myslela jako. Enemže, že. Voni měli náladu bojovat, ne něco dělat, protože je přece vjédro . Takže se pravděpodobně na mě domluvili a naprosto sabotovali a parodovali jakejkoliv povel. Místo lehni mi poscípali oba psi, místo sedni mi jeden pes začal vzpínat tlapičky k nebi, druhej cípnul (páč nic jinýho nezná □) , místo otočky jeden pes začal couvat, druhej pro změnu zase cípnul - když nic jinýho nezná..... propadák, čistej propadák □ . Ale sakra já bych taky radši jen tak seděla a nedělala nic, to voni si to vymysleli, že budem něco podnikat.

Jedinej, kdo nic nepodnikal byl páníček. Vytuhnul spánkem spravedlivým na gauči. A tak jsem oba na večerní venčení vytáhla já. Schylovalo se k bouřce, a bylo čím dál tím víc na padnutí. Nechtělo se mi jít s každým zvlášť a..... nechtělo se mi ani tahat se s krámem. A tak jsem udála na Tali šméčko. Místo krámu jsem jí nasadila Rumoušův obojek . A říkala si,

že to snad bude fungovat i takhle, jako ta pojistka. A asi jo. Protože následovala velmi velmi pohodová procházka se dvěma psy, kteří byli oba stále někde poblíž, aniž by na to museli být upozorňováni. Tedy upozorňovány, páč se to týkalo jen tý flekatý, že ano. A tak mi bylo dopřáno jen tak si lážo plážo korzovat a při tom si s nima občas povídat. Zašla jsem dolů k potůčku a tím jsem pochopitelně rozradostnila Tali, která se pustila do sčítání žabí populace. A my si mohli s Rumíčkem užít jeden druhýho. Večerní procházka se nakonec protáhla na celou příjemnou hodinu, kdy se konečně s přicházející bouřkou začalo ochlazovat a i na psech bylo vidět, jak si to užívají. Nebylo kam spěchat, všude byl takovej poklid, tak jsme si prostě to procházení ještě trochu prodloužili a šli na kraj do sídláku. Hm, takhle to mám ráda, klid a pohodičku. Když jsme pak šli kolem našeho vchodu, nechala jsem na nich, jestli ještě půjdem dál a nebo domů. Jednoznačně odpověděli tím, že oba vyběhli na podestu. Spokojený a vysmátý, jak jsme si to užili.

Takže já volám někam nahoru - díky za každý, nikoliv nový ráno, ale takovýhle hezký večerní venčení ☐ .